

medfør af 1957-konventionens art. 12 uden at overskride den maksimale frist for frihedsberøvelse efter 1957-konventionens art. 16, stk. 4, der er 40 dage.

2.2.6. Efter *art. 9* kan en medlemsstat erklære, at specialitetsreglen i 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede udleveringsprocedure. Der består efter bestemmelsen følgende muligheder:

- 1) Der afgives ingen erklæring i medfør af art. 9. Det indebærer, at specialitetsreglen i 1957-konventionens art. 14 og udleveringslovens § 10 opretholdes uændret. Den berørte person vil således ligesom efter gældende ret ikke kunne meddele samtykke til, at den begærende stat drager den pågældende til ansvar for nogen anden handling, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for.
- 2) Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse ved den forenklede udleveringsprocedure (art. 9, litra a). Det indebærer, at den person, der meddeler samtykke til udlevering, uden videre kan drages til ansvar i den begærende stat for andre forhold, begået før udleveringen, end det, der sker udlevering for.
- 3) Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse, såfremt den berørte person i forbindelse med samtykke til udlevering samtidig *udtrykkeligt* giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen (art. 9, litra b). Det indebærer, at den gældende ordning kan fraviges, men alene efter særskilt tilkendegivelse herom fra den pågældende.

Art. 9 skal sammenholdes med art. 13, der angår spørgsmålet om videreudlevering fra den begærende stat til en tredje stat inden for kredsen af EU-medlemsstater. Om videreudlevering til en tredje stat, der har tiltrådt 1957-konventionen, men ikke er medlem af Den Europæiske Union, gælder fortsat 1957-konventionens art. 15, jf. ovenfor pkt. 2.2.1. og 2.2.2.

Efter *art. 13* indebærer et samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende stat som udgangspunkt tillige afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til en tredje medlemsstat. Den pågældende vil således kunne videreudleveres til en sådan stat uden forudgående tilladelse af myndighederne i den anmodede stat. En medlemsstat kan imidlertid samtidig med erklæringen i medfør af art. 9 afgive erklæring om, at videreudlevering til en anden medlemsstat skal ske i overensstemmelse med 1957-konventionens art. 15.

Efter Justitsministeriets opfattelse forekommer det ubetænkeligt at indgå på en ordning, hvorefter

specialitetsreglen kan fraviges i forhold til den begærende stat, såfremt den berørte person i et retsmøde samtidig med samtykket til udlevering udtrykkeligt giver afkald på specialitetsreglen. Det forudsættes herved, at den pågældende har modtaget en udførlig vejledning om følgerne af afkaldet. Det svarer til den ordning, der tidligere var gældende mellem de nordiske lande, jf. pkt. 2.1.2. Hertil kommer, at den udvidede ordning alene kommer til anvendelse inden for kredsen af EU-medlemsstater. Uden for sådanne tilfælde er det som nævnt fortsat den gældende ordning, der finder anvendelse, jf. udleveringslovens § 10 og ovenfor pkt. 2.1.2.

For at indskrænke adgangen til at give afkald på specialitetsreglen til alene at gælde i forhold til den begærende stat kan tale, at videreudlevering til tredjeland end ikke efter den nordiske udleveringslov kan ske uden justitsministerens tilladelse. På den anden side kommer konventionens art. 13 som nævnt alene til anvendelse i forhold til EU-medlemsstaterne. På øvrige tredjestater kræves fortsat samtykke fra den anmodede stat.

Justitsministeriet har efter en samlet vurdering fundet, at det vil være forsvarligt at indgå på en ordning, hvorefter specialitetsreglen uden videre fraviges ved videreudlevering til en tredje medlemsstat, når den berørte person efter fornøden vejledning udtrykkeligt har givet afkald på specialitetsreglen i forhold til den begærende stat. På denne baggrund vil der alene skulle afgives erklæring om anvendelse af art. 9, litra b, i forbindelse med ratifikationen af konventionen.

2.2.7. Efter *art. 10* skal afgørelsen om udlevering og alle oplysninger om den forenklede procedure meddeles direkte mellem de berørte myndigheder. Fremsendelse af dokumenter ad diplomatisk vej bliver således unødvendig. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt.

Endvidere skal afgørelsen om udlevering meddeles senest 20 dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke. Hvis den anmodede stat nægter udlevering efter den forenklede procedure, indebærer denne regel, at den begærede stat i kraft af samspillet mellem de to frister i art. 8 og 10 stadig har en frist på mindst 10 dage inden for 40-dages fristen i 1957-konventionens art. 16, stk. 4, til at indgive en formel udleveringsbegæring.

2.2.8. Ifølge *art. 11* skal udleveringen finde sted senest 20 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering. I modsat fald skal den pågældende løslades. I tilfælde af force majeure kan fristen imidlertid